

Bilag

Skatteministeriet 16. september 2002
 Departementet

*Notits om Bilka-retssagen og
 Fyns Erhvervsrevisions-retssagen*

I sagen vedrørende *Fyns Erhvervsrevision A/S* var forholdet det, at selskabet oprindeligt havde drevet virksomhed med kontraktsudlejning af TV- og radioudstyr.

Den 1. maj 1994 solgte selskabet alle kontrakter bortset fra én vedrørende et TV og et videoapparat. Salget skete til et søsterselskab. Værdien af den ikke overdragne kontrakt var opgjort til kr. 4.877,80, som modsvarede af en gæld til søsterselskabet. Søsterselskabet skulle endvidere administrere den ikke overdragne kontrakt.

Den 2. januar 1995 blev aktiekapitalen i *Fyns Erhvervsrevision A/S* solgt til en uafhængig tredjemand. Den nye ejer opsagde pr. 31. januar 1995 kontrakten om udlejning af TV'et og videoapparatet, fordi man ønskede at ophøre med at drive udlejningsvirksomhed, idet selskabets fremtidige virksomhed skulle bestå i revisionsvirksomhed.

Det var i sagen ubestridt, at grunden til, at man ikke havde overdraget den ene kontrakt, alene var, at skatteyderen var af den opfattelse, at en sådan successiv afhændelse af udlejningskontrakterne efter Ligningsvejledningen kunne føre til, at saldoen på driftsmiddelkontoen kunne bringes til fradrag i senere indtægter fra anden virksomhed.

Den skattemæssige fordel i arrangementet bestod i, at man kunne få glæde af et skattemæssigt underskud på ca. 4,4 mio. kr.

Tvisten var således, om de regler, der er givet i Ligningsvejledningen om successiv afhændelse af driftsmidler, også omfattede den foreliggende situation, hvor man havde udskudt afhændelsen af én kontrakt til en værdi af knap 5.000 kr. ved en aftale indgået mellem koncernforbundne selskaber, og hvor udskydelsen af overdragelsen af den sidste kontrakt alene skyldtes skattespekulation i regelsættet vedrørende successiv afhændelse af driftsmidler.

I modsætning til *Bilka*-sagen lå det fast, at selskabet havde solgt alle leasingkontrakter på nær én, der var omtvistet.

Højesteret lægger til grund, at denne kontrakt ikke var solgt, og begrundet herefter alene sit resultat med, at Ligningsvejledningens beskrivel-

se af reglerne om successiv afhændelse forudsætter en forretningsmæssig begrundelse.

I *Bilka*-sagen var spørgsmålet om Ligningsvejledningens forståelse af successiv afhændelse uden relevans.

Bilka-sagen drejede sig om, hvorvidt den leasingvirksomhed, som lå i leasingselskabet, ophørte før eller senest samtidig med, at samtlige aktier i leasingselskabet blev overdraget af Aktivbanken til *Bilka*.

Efter erhvervelsen lod *Bilka* sig sambeskatte med det nyerhvervede selskab.

Spørgsmålet i sagen var, om man måtte fortolke vilkårene i det aftalekompleks, som blev indgået samtidig med aktieoverdragelsesaftalen således, at leasingselskabet havde afhændet samtlige sine driftsmidler på tidspunktet for aktieoverdragelsen. Var dette tilfældet, ville virksomheden skattemæssigt være ophørt efter dagældende afskrivningslovs § 6. Ved at erhverve det pågældende selskab kunne *Bilka* gennem sambeskatning opnå at få fradrag for et underskud i leasingselskabet, som var ca. på 545 mio. kr.

Tvisten i sagen var således, om de fastsatte vilkår måtte indebære, at leasingselskabet ikke længere var ejer af leasingkontrakterne.

Dette beror på en række vanskelige juridiske vurderinger. Konkret drejede det sig om virkningerne af de garantier, som *Bilka* fra Aktivbanken havde sikret sig med hensyn til betaling af leasingydelse m.v. Endvidere skulle administrationsaftalen, som var indgået af *Bilka*, om, at en del af driften blev flyttet til *Aktiv Finans A/S*, medens *Dansk Supermarked-Administration* varetog administrationsaftalens overholdelse og bogføring, regnskabsafregning m.v. for leasingselskabet, vurderes. Videre skulle der tages stilling til, hvilken betydning det skulle have, at der på den ene side ikke var nogen reel aktivitet i leasingselskabet og ingen ansatte, og på den anden side at der blev drevet leasingvirksomhed på grundlag af leasingkontrakterne, som leasingselskabet i hvert fald formelt ejede og modtog betaling for.

I *Vestre Landsretsdommen* blev det af landsretten lagt til grund, at leasingvirksomheden blev drevet forretningsmæssig forsvarligt med overskud for øje, ligesom landsretten ikke fandt, at aftalerne i overdragelseskomplekset kunne indebære, at leasingselskabet måtte anses for reelt at have solgt leasingkontrakterne.

Til forskel fra *Fyns Erhvervsrevision*-sagen er tvistepunktet således det juridisk komplicerede